

1. Talmud, Ketubot 112a-112b

רבי זירא כי הוה סליק לארץ ישראל לא אשכח מברא למעבר נקט במצרא וקעבר אמר ליה ההוא צדוקי עמא פזיזא דקדמיתו פומיכו לאודניכו אכתי בפזיזותיכו קיימיתו אמר ליה דוכתא דמשה ואהרן לא זכו לה אנא מי יימר דזכינא לה:
 ר' אבא מנשק כיפי דעכו ר' חנינא מתקן מתקליה ר' אמי ורבי אסי קיימי משמשא לטולא ומטולא לשמשא ר' חייא בר גמדה מיגנדר בעפרה שנאמר (תהלים קב:טו) כי רצו עבדיך את אבניה ואת עפרה יחוננו

When Rabbi Zeira ascended to Eretz Yisrael he could not find a ferry to cross the Jordan River. He took hold of a rope that was strung across as a makeshift bridge and crossed the Jordan. A certain Sadducee said to him: Hasty people who put your mouths before your ears, when you said at the time of the giving of the Torah: “We will do” before “we will hear” (Exodus 24:7), you remain hasty to this day. Why couldn’t you wait a little longer to cross the river on a ferry? Rabbi Zeira said to him: This is a place where Moses and Aaron did not merit entering; who is to say that I will merit seeing this land? I hurried across before anything might occur to prevent my entrance into Eretz Yisrael.

Rabbi Abba would kiss the rocks of Akko, which was on the coast of Eretz Yisrael. Rabbi Hanina would repair its stumbling blocks, i.e., any potholes in the land, so that travelers would not fall and consequently speak ill of Eretz Yisrael. Rabbi Ammi and Rabbi Asi would stand and pass from a sunny spot to a shady one, and from a shady spot to a sunny one, so that they would always sit in comfort and never have cause to remark that they were uncomfortable in Eretz Yisrael. Rabbi Hiyya bar Gamda would roll in the dust of the land, as it is stated: “For Your servants take pleasure in her stones, and love her dust” (Psalms 102:15).

2. Rabbi Yissachar Tamar (20th century Israel), Alei Tamar on Yerushalmi Shviit 4:7

ובעיר עכו יש שער אחד בגבול ארץ ישראל קורין אותו שער חשמונאי אומרים כי שם קבר חשמונאי... ונראה ששער זה שהיה בגבול ארץ ישראל היה בנוי כמין כיפה ושער זה היה נקרא כיפתא דעכו.

And in the city of Acre there is one gate on the border of the Land of Israel they call it the Hasmonean gate it is said that there is a Hasmonean tomb there. It appears that near this gate which was on the border of Israel there was a dome, and this was called “the dome of Acre”.

3. Rabbi Yosef Chaim (19th Century Baghdad), Ben Yehoyadah on Ketubot ibid.

רבי אמי ורבי אסי קיימי משמשא לטולא ומטולא לשמשא. פירוש רבי אמי ורבי אסי היו בארץ ישראל ומקום ששונין בו לתלמידים בטולא אף על פי שאם תגיע להם השמש לא אכפת להו כל כך כי מחמת הזמן אין חום השמש מזיק ואין קצים בו! עם כל זה יחוש שמא מקצת מן התלמידים יקוצו בחום השמש ואז יאמרו בפיהם אין מקום זה טוב ונקום לישב במקום אחר שיש בו טולא, לכך היו רבי אמי ורבי אסי מקדמים לקום ממקום זה שתגיע אליו השמש למקום טולא כדי שלא יבא אחד מן התלמידים לומר על המקום ההוא לא טוב ונמצא מוציא דיבה על חלק קרקע שבארץ ישראל!

ומכאן ילמוד האדם מוסר השכל לשמור פיו ולשונו לבל יוציא מפיו שום דיבור לא טוב לגנות אפילו אמה אחת מארץ ישראל, הן מצד האויר הן מצד קור וחום הן מצד הפירות והן בענין הבנין וכיוצא ואפילו בעת חרבנה שהיא ביד הגוים והבתים הם של הגוים כדי שלא יהיה בכלל מוציא דיבה על ארץ ישראל!

Rabbi Ami and Rabbi Asi who were in Isreal specifically taught their students in the shade. Even though if the sun reached them they would not care so much because due to time the heat of the sun is not harmful and they would not be affected by it! Nevertheless, they felt that some of the students would be harmed by the heat of the sun and then say in their mouths that this place is not good and we will take get up to sit in another place that has shade. Therefore, Rabbi Ami and Rabbi Asi would move from the place the sun reach to another place in the shade so that none of the students would say that this is place is not good and would be found to be slandering a piece of land in the Land of Israel

And from this a person should learn a lesson to keep his mouth and tongue from uttering any bad word to condemn even one cubit from the Land of Israel, whether from the air or from cold or heat and or the fruit and the architecture and so on and even when it is in ruins and in the hands of the Gentiles so they won't be included in the slanderers of the Land of Israel!

4. Rabbi Shlomo Yitzchaki (11th Century France), Rashi on Avodah Zarah 43b

דשף ויתביב - שם מקום שהיה במדינת נהרדעא ויש אומר יכניה וגלותו נטלו עמהן מאבני ירושלים ומעפרה ובנאוהו שם והיינו דשף ויתביב בנהרדעא נישוף כאן ונתיישב כאן והיינו דכתיב כי רצו עבדיך את אבניה וכו' "that was swept up and settled"- the name of a place in Neherde'a. There are those who say that Yechonyah and those who were exiled with him took the stones of Jerusalem with them and its dirt and built it there. That is the meaning of "swept up and settled", swept up here and settled here as it writes: "you servants desired its stones etc.

5. Rabbi Yehuda HaLevi (12th century Spain), Tziyon Halo Tishali

If only I would wander in the places were G-d revealed himself to your seers and messengers!
Who will make me wings and I will wander away, wander to the crevices of my heart between your parts?
I will fall on my face on your land and desire your stones and love your dust,
Certainly, as I stand on the tombs of my forefathers and wonder in Chevron upon your choices tombs.

מי יתנני משוטט במקומות אשר נגלו אליהם לחזונה וציריה!
מי יעשה לי כנפים וארחיק נדוד, אניד לבתרי לכבי בין בתריה!
אפל לאפי עלי ארצה וארצה אבניה מאד ואחנן את-עפריה,
אף כי בעמדי עלי קברות אבתי ואשתומם בקברון עלי מבחר קברי!
קברי!

6. Talmud, Sotah 14a (William Davidson Edition Translation)

דרש רבי שמלאי מפני מה נתאוה משה רבינו ליכנס לארץ ישראל וכי לאכול מפריה הוא צריך או לשבוע מטובה הוא צריך אלא כך אמר משה הרבה מצות נצטוו ישראל ואין מתקיימין אלא בארץ ישראל אכנס אני לארץ כדי שיתקיימו כולן על ידי
Rabbi Samlai taught: For what reason did Moses our teacher greatly desire to enter Eretz Yisrael? Did he need to eat of its produce, or did he need to satisfy himself from its goodness? Rather, this is what Moses said: Many mitzvot were commanded to the Jewish people, and some of them can be fulfilled only in Eretz Yisrael, so I will enter the land in order that they can all be fulfilled by me.

7. Devarim 11:12 (JPS Tanakh 1985)

אַרְצָא אֲשֶׁר־ה' אֱלֹהֶיךָ דָרַשׁ אֹתָהּ תָמִיד עֵינָי ה' אֱלֹהֶיךָ כִּי מֵרְשִׁית הַשָּׁנָה וְעַד אַחֲרִית שָׁנָה: (ס)
It is a land which the LORD your G-d looks after, on which the LORD your G-d always keeps His eye, from year's beginning to year's end.

8. Rabbi Yehuda Halevi (12th century Spain), Kuzari Essay 2:21-22 (tr. Hartwig Hirschfeld)

והנה ידיעת שבטות ה' ומועדי ה' תלויה בארץ שהיא נחלת ה', עם מה שקראתו, מאשר נקראת הר קדשו והדום רגליו ושער השמים וכי מציון תצא תורה, ומה שהיה מזריזות האבות לדור בה והיא בידי עובדי עבודה זרה, והכסף לה והעלותם עצמותם אליה כנעלב ויוסף, ותחנת משה לראותה, ונמנעה ממנו והיה קצף, והראתה לו מראש הפסגה והיה חסד, ומה שהיה מבקשת האמות פרוס והדו ויגון וזולתם להקריב עליהם ולהתפלל בעדם בבית ההוא הנקבד, ומה שהוציאו ממונם על המקום ההוא, ואם היו מחזיקים בחקים אחרים, מפני שלא קבל אותם הנמוס האמתי, ומה שהם מרוממים אותו עתה עם העדר הראות השכינה עליו ושכל האמות חוגגים אליו ומתאווים לו וזולתנו מפני גלותנו ולחצנו, וממה שזכרו רבותינו ממעלתה, יארך ספורו.

Thus does the knowledge of the 'Sabbath of the Lord' and the 'Festivals of the Lord' depend upon the land which is the 'inheritance of the Lord,' and has, as thou didst read, the other names of 'His holy mountain' (Psalms 99:9), 'His footstool,' (Psalms 99:5) 'Gate of heaven' (Genesis 28:7). For the law shall go forth from Zion' (Micah 4:2).

[Thou didst also read] how the Patriarchs endeavoured to live in the country whilst it was in the hands of the pagans, how they yearned for it, and had their bones carried into it, as did Jacob and Joseph. Moses prayed to see it, and when this was denied to him, he considered it a misfortune. Thereupon it was shown to him from the summit of Pisgah, which was to him an act of grace. Persians, Indians, Greeks, and children of other nations begged to be allowed to offer up sacrifices, and to be prayed for in the holy Temple; they spent their wealth at the place, though they believed in other laws not recognized by the Tōrah. They honour it to this day, although the Shekhinah no longer appears there. All nations make pilgrimages to it, long for it, excepting we ourselves, because we are punished and in disgrace. All the Rabbis tell of its great qualities would take too long to relate.

(כא) אָמַר הַכּוּזַרִי: הַשְּׂמִיעֵנִי קִצַּת מֵהַשְּׂיָזְמֵן לָהּ מִדְּבָרֵיהֶם.

21. Al Khazari: Let me hear a few of their observations.

(כב) אָמַר הַחֶבְרִי: מִמָּה שְּׂאֲמָרוּ בְּעֵינֵי זֶה: הַכּל מַעֲלִין לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל וְאִין הַכּל מוֹרִידִין, וְדָנוּ הָאִשָּׁה שְׂאִינָה רוֹצָה לַעֲלוֹת עִם בַּעֲלָהּ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׂתַצֵּא שְׁלֵא בְּכַתְּבָהּ, וְהִפְפוּ – כַּאֲשֶׁר הָאִישׁ אֵינוֹ רוֹצָה לַעֲלוֹת עִם אִשְׁתּוֹ לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל שְׂיֻצֵּא וַיִּתֵּן כְּתָבָהּ, וְאָמְרוּ: "לְעוֹלָם יָדוּר אָדָם בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל אֶפְלוּ בְּעִיר שְׂרָבָה גּוֹיִים וְאֵל יָדוּר בְּחוּצָה לְאֶרֶץ אֶפְלוּ בְּעִיר שְׂרָבָה יִשְׂרָאֵל, שְׁכָל הַדָּר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל דּוֹמָה לְמִי שְׂיֵשׁ לוֹ אֱלוֹקִים, וְכָל הַדָּר בְּחוּצָה לְאֶרֶץ דּוֹמָה לְמִי שְׂאִין לוֹ אֱלוֹקִים". וְכֵן בְּדוֹד הוּא אוֹמֵר: "כִּי־גִרְשׁוּנֵי הַיּוֹם מִהַסְּתַפֵּחַ בְּנִחְלַת ה' לֵאמֹר לָהּ עֲבַד אֱלֹקִים אֲחֵרִים", לוֹמֵר לָהּ שְׁכָל הַדָּר בְּחוּצָה לְאֶרֶץ כְּאֵלוּ עוֹבֵד אֱלֹהִים אֲחֵרִים. וְכִבֵּר שְׂמוֹ לְאֶרֶץ מִצְרַיִם מַעֲלָה עַל שְׂאֵר הָאֲרָצוֹת הָאֲחֵרוֹת, וְשִׁפְטוּ עַל זוּלָתָהּ מִקָּל וְחִמְרָה וְאָמְרוּ: "וַיִּמָּה מִצְרַיִם שְׂנִבְרָתָהּ עָלֶיהָ בְּרִית אֲסוּר, שְׂאֵר אֲרָצוֹת לֹא כָּל שְׁכָן", וְאָמְרוּ: "כָּל הַקְּבוּר בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל כְּאֵלוּ קְבוּר פִּתְחַת הַמִּזְבֵּחַ", וּמְשַׁבְּחִים מִי שְׂמַת בָּהּ יוֹתֵר מִמִּי שְׂנִשְׂוֵא אֵלֶיהָ מֵת, מִמָּה שְּׂאֲמָרוּ: "אֵינוֹ דּוֹמָה קוֹלְטָתוֹ מִסִּיִּים לְקוֹלְטָתוֹ אֲחֵר מִיָּתָהּ". אֲכָל אָמְרוּ בְּמִי שְׂהִיָּה יְכוֹל לָדוּר בָּהּ וְלֹא דָר בָּהּ וְצָנָה לְשִׂאת אוֹתוֹ אֵלֶיהָ לְאֲחֵר מוֹתוֹ: "בְּסִיִּיכֶם – וְנִחְלַמִּי שְׂמַתָּם לְתוֹעֵבָה, וּבְמִיתָתְכֶם – וְנִתְבָּאוּ וְנִתְטַמְּאוּ אֵת אֲרָצִי". וְהִיָּה מִהַקְּפָדַת רַבִּי חֲנִינָא כַּאֲשֶׁר שְׂאֵלוּ אוֹתוֹ אִם מֵתָר שְׂיִלָּה פְּלוּנִי לְחוּצָה לְאֶרֶץ לִיבָם אִשְׁתְּ אַחִיו, שְּׂאֲמַר: "אֲחִיךָ נִשְׂא גוֹיָה וְנָמַת, בְּרוּךְ הַמָּקוֹם שְׂהִרְגוּ! וְהוּא יִרְדֵּ אַחֲרֵיו?". וְשְׂאֲסָרוּ מְכִירַת קֶרֶקַע לְנִכְרִי, וְשְׂאֲסָרוּ מְכִירַת קוֹרוֹת הַבַּיִת, וְלִהְיִיחוּ חֶרֶב וְשְׂאֲמָרוּ: "אִין דְּנִין דִּינֵי קְנִסוֹת אֵלָּא בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל" וְשְׂלֵא יִצָּא הַעֲבָד לְחוּצָה לְאֶרֶץ, וְזוּלַת זֶה הִרְבָּה. וְעוֹד אָמְרוּ: "אֲוִירָא דְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מַחֲפִים". וּמֵאֲהַבְתֶּם אוֹתָהּ אָמְרוּ: "כָּל הַמְּהַלֵּךְ אֲרַבְעַ אַמּוֹת בְּאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל מְבַטֵּחַ לוֹ שֶׁהוּא כֵן הָעוֹלָם הַבָּא". וְאָמַר רַבִּי יוֹרָא לְמִין שְׂרָצָה לְעֵבֵר עֲמוּ בְּנֵהָר בְּלִי מְקוֹם מַעֲבָר, מִמֵּאֲנָתוֹ לְעֵבֵר לְאֶרֶץ יִשְׂרָאֵל: "דְּקָתָא דְּמִשָּׁה וְאַהֲרֹן לֹא זָכוּ לִיָּה מִי יִימַר דְּזִכִּינָא לִיָּה".

22. The Rabbi: One sentence is: All roads lead up to Palestine, but none from it. Concerning a woman who refuses to go there with her husband, they decreed that she is divorced, and forfeits her marriage settlement. On the other hand, if the husband refuses to accompany his wife to Palestine, he is bound to divorce her and pay her settlement. They further say: It is better to dwell in the Holy Land, even in a town mostly inhabited by heathens, than abroad in a town chiefly peopled by Israelites; for he who dwells in the Holy Land is compared to him who has a G-d, whilst he who dwells abroad is compared to him who has no G-d. Thus says David: 'For they have driven me out this day from abiding in the inheritance of the Lord, saying, Go, serve other G-ds' (I Samuel 26:19), which means that he who dwells abroad is as if he served strange G-ds. To Egypt they ascribed a certain superiority over other countries on the basis of a syllogism in the following way: If Egypt, with regard to which a covenant was made, is a forbidden land, other countries are still more so. Another saying is: To be buried in Palestine is as if buried beneath the altar. They praise him who is in the land more than him who is carried thither dead. This is expressed thus: He who embraces it when alive is not like him who does so after his death. They say concerning him who could live there, but did not do so, and only ordered his body to be carried thither after his death: While you lived you made Mine inheritance an abomination, but in death 'you come and contaminate my country' (Jeremiah 2:1). It is told that R. Hananyah, when asked whether it was lawful for a person to go abroad in order to marry the widow of his brother, said: His brother married a pagan woman; praised be G-d who caused him to die; now this one follows him. The sages also forbade selling estates or the remains of a house to a heathen, or leaving a house in ruins. Other sayings are: Fines can only be imposed in the land itself; no slave must be transported abroad, and many similar regulations. Further, the atmosphere of the Holy Land makes wise. They expressed their love of the land as follows: He who walks four yards in the land is assured of happiness in the world to come, R. Zērā said

to a heathen who criticized his foolhardiness in crossing a river without waiting to reach a ford, in his eagerness to enter the land: How can the place which Moses and Aaron could not reach, be reached by me?

9. Rabbi Elazar Azkari (16th century Israel), Sefer HaCharedim, Mitzvot of the Land of Israel Chapter 2

וצריך כל איש ישראל לחבב את ארץ ישראל ולבא אליה מאפסי ארץ בתשוקה גדולה כבן אל חיק אמו כי תחלת עונינו שנקבעה לנו בכיה לדורות יען מאסנו בה שנאמר וימאסו בארץ חמדה ובפדיון נפשנו מהרה יהיה כתיב כי רצו עבדיך את אבניה ואת עפרה יחוננו ושם נאמר אתה תקום תרחם ציון ולפיכך היו האמוראים מנשקים עפרותיה ואבניה בבואם אליה...
וידוע שעיקר שכר המצוה על השמחה גדולה כדכתיב (דברים כה, מז) תחת אשר לא עבדת את האלקים בשמחה, א"כ צריך היושב בארץ ישראל להיות שמח תדיר במצותו התדירה באהבת אותה. וגם צריך להיות ירא וחרד, כדכתב רשב"י (ע"י תקו"ז תקו"י כה, ב) כל פקודא דלאו איהו ברחמי ודחילו לאו פקודא היא), לכך אמרו מס' דרך ארץ ב הוי שש וחרד על המצות.

Every Jew must love Israel and travel to her from the ends of the world with great yearning like a son the bosom of his mother. For the beginning of our affliction which was set for us to weep for generations of because we despised it as it is said (Tehillim 106:24) the despised the land of desire and in the redemption of our souls may be soon it is written "that your servants wanted her stones and loved her dust".

It's known that the main reward of a mitzvah is for the great joy as it writes (Devarim 28:47), since you don't serve G-d with joy, if so one who dwell in the land of Israel must be constantly happy in its love. But he must also be fearful and concerned as Rabbi Shimon Bar Yochai writes (Tikkunei Zohar 10:25:2) and mitzvah performed without love and fear isn't a mitzvah. Therefore it says in Tractate Derech Eretz "be joyful and fearful of mitzvot".

10. Rabbi Meir Simcha of Dvinsk (19th century Lithuania), Letter from "Kol Yisrael" 5687 Volume 6

ביאור:אהבת ארץ ישראל https://he.wikisource.org/wiki/ארץ_ישראל

אהבת הארץ אינה אהבת מולדת כאשר יאהב הצרפתי את ארץ מולדתו ויכבד בירת ארצו פריז כי זה רגש לאומי, אהבת הארץ היא ענף של מצוות אהבת ה', שכן האוהב את ה' אוהב את ביתו ומשכנו של ה', וארץ ישראל היא המקום בו בחר ה' לדירתו ככתוב 'פי בחר ה' בציון אנה למושב לו'
Love of the land [of Israel] is not love of the homeland when the Frenchman loves his homeland and respects the capital of his country Paris because it is a national emotion. Love of the land is a branch of the commandment of love of G-d, for He who loves G-d loves the house and abode of G-d, and the Land of Israel is the place that Hashem chose as his abode as it writes (Tehillim 132:13) "For Hashem chose Zion, he desired it as a dwelling place".

11. Rabbi Avraham Yitzchak HaKohen Kook (20th Century Israel) Orot Chapter 1

ארץ ישראל איננה דבר חיצוני, קנין חיצוני לאמה, רק בתור אמצעי למטרה של ההתאגדות הפלילית והתקנת קיומה הקמרי או אפלו הרוחני. ארץ ישראל היא חטיבה עצמאית קשורה בקשר חיים עם האמה, חבוקה בסגולות פנימיות עם מציאותה.
ומתוך כך אי אפשר לעמוד על התוכן של סגולת קדושת ארץ ישראל, ולהוציא לפועל את עומק חבתה, בשום השכלה רציונלית אנושית כי אם ברוח ד' אשר על האומה בכללה, בהטבעה הטבעית הרוחנית אשר בנשמת ישראל, שהיא ששולחת את קויה בצבעים טבעיים בכל הארצות של ההרגשה הבריאה, ומזרחת היא את זריחתה העליונה על פי אותה המדה של רוח הקדושה העליונה, הממלאת חיים ונעם עליון את לבב קדושי הרעיון ועמוקי המחשבה הישראלית.

The Land of Israel is not an external thing, an external acquisition to the nation, only a means for the purpose of the national unity and the strengthening of physical or even spiritual fitness. The Land of Israel is an intrinsic aspect bound in a living connection with the nation, tied up in its inner qualities with its existence.

And therefore it is impossible to understand the content of the virtue of the sanctity of the Land of Israel, and to bring out the depth of its preciousness, with any rational human logic but only with the Spirit of G-d which is upon the nation as a whole, in the natural spiritual imprint in the soul of Israel, which sends her light in natural colors in all the ways of the healthy feeling, and she is her supreme sunrise according to the same measure of the

supreme holy spirit, and shines its celestial light through that trait of the celestial spirit, which fills life and supreme pleasure in the hearts of the holy ideals and the depths of Jewish thought.

12. Rabbi Yissachar Tamar (20th century Israel), Alei Tamar on Yerushalmi Shviit 4:7

וסיפר לי אחד שאשתו בקרה ברוסיה הסובייטית אצל קרוביה והביאה אתה שוקולד מארץ ישראל באריזה של אותיות עבריות, והנה הילדים דור שלישי להקומוניזם נשקו את נייר האריזה מתוך אהבה שזהו שוקולדה ונייר ארץ ישראל. ומעתה צא ולמד האיך האהבה לארץ ישראל שקועה עמוק עמוק בלב יהודים ואף בתינוקות שלהם ואף הדור השלישי לקומוניזם שרק שמועה קלושה שמעו על ארץ ישראל הנה הניצוץ הארץ ישראל מתעורר בלי משים באופן טבעי גם בלבם של התינוקות ואם כך הוא האהבה והחיבה לארץ ישראל בטוחני בעזה"י שגם דור שלישי ורביעי מנדחי ישראל ישוּבו הנה לרצות אבניה ולחונן עפרה לבנין ולנטיעה לתורה ולתעודה עד כי יבא שילה.

And one told me that his wife visited Soviet Russia with her relatives and brought with her chocolate from Eretz Yisrael in a package of Hebrew letters, and behold the third generation children of Communism kissed the packaging paper out of love that it is chocolate and paper of the Land of Israel. And now, go out and learn how the love for the Land of Israel is deeply ingrained in the hearts of Jews and even in their babies and even the third generation of communism that heard only a faint rumor heard about the Land of Israel. The spark of the Land of Israel awakens inadvertently and naturally even in the hearts of the babies and if so is the love and affection for the Land of Israel I am sure in with Hashem's help that even the third and fourth generation of the dispersed of Israel will return here to desire her stones and lover her for building and planting Torah and supporting until the Mashiach...

וכה ראיתי בירחון שושנים תש"ג כרך שני קונטרס ה בהגיגת הנחת היסוד לשכונת נוה ישראל השתתף הגאון רב יוסף חיים זוננפלד זצ"ל בעלותו במשעול הדרך המובילה אל המגרש ראה והנה הדרך מלאה אבנים, ואף כי היה זקן וחלש פינה בעצמו כחמישים אבנים ושפתותיו לחשו סולו סולו המסילה סקלו מאבן, וממנו ראו משתתפי החגיגה האחרים ועשו כמעשהו וכך פונתה הדרך מהאבנים ע"כ. וידוע שהרב ז"ל צוה שלא לדבר שבחים בהספדו אלא שבח אחד "חבל על יהודי ארץ ישראל זקן",

Rabbi Yosef Chaim Sonnenfeld, the late Rabbi, participated in the laying of the foundation for the Neve Israel neighborhood. He saw the road leading to the field was full of stones. And although he was old and weak, he himself cleared about fifty stones and his lips whispered "Clear, clear the path, remove its stones. And from it the other participants of the celebration saw and did as he did and thus the way was cleared of the stones. It's know that the Rabbi may his memory be blessed commanded that during his Eulogy they should recite his praises except for one praise: "Woe upon, an old Jew of the Land of Israel".

ברצוני לציין כאן מה שסיפרו לי שכבוד הרב הגאון הצדיק מארץ ישראל מסאדיגורא זצ"ל מפה תל - אביב היה מנהגו לבוא לביהכ"נ הגדול ביום חג העצמאות של המדינה ולומר הלל בצייבור, וכשהמתפללים רקדו לפני רחבת ביהכ"נ השתלב במעגל ורקד בהתלהבות והיתה ההרגשה שיש לו להרבי שמחה מיוחדת בהיום, וכשאחד מחסידיו נכנס אתו בשיחה סיפר לו שכשהיה מתגורר בווינה נכנסו הנאצים ימ"ש לשם וראשית מלאכתם היה להתעלל ביהודים ובתור רבן של היהודים בחרו בו להיות מטאטא רחובות העיר נתנו לו מטאטא גדול לטאטא ובתוך העבודה אמר רבונו של עולם אזכה עוד לטאטא רחובות ארץ ישראל. ושוב תחבו לו דגל נאצי ביד וכפו אותו לקבוע הדגל הנאצי בבנין גבוה. ושוב תוך כדי המעשה אמר רבש"ע אזכה עוד להניף דגל ישראל במקום גבוה בארץ ישראל. כשזכה לעלות לארץ ישראל רצה לקיים דבריו, ברם לא יתכן שיעמוד ברחוב ויטאטא הרחוב לעיני כל, מה עשה ביום העצמאות קם בשעה שלש לפנות בוקר ולקח מטאטא גדול וטאטא ברחובות שלו. ושוב לקח דגל ישראל ביום העצמאות וקבעו על הגג בשמחה והתלהבות שקבל ה' תפלתו. ומכאן נובע השמחה וההתלהבות שלו ביום תקומת מדינת ישראל, ישמע חובב ארצו ונבון דבר ויוסיף לקח.

I would like to point out here what I was told that the Honorable Rabbi of the Land of Israel from Sadigura, from here in Tel Aviv, used to come to the Great Synagogue on the Independence Day of the state and say praise in public, and when those praying dance in front of the street of the synagogue, he would participate in the circe and dance with joy and He had a special joy for the Rebbe that day, and when one of his followers entered into a conversation with him, he told him that when he lived in Vienna, the Nazis may they be wiped out entered there and their first job was to abuse Jews. And as a rabbi of the Jews they chose him to be a sweeper of the city streets. They gave him a big broom to sweep and in the course of the work he said: "Lord of the Worlds I will get another

broom and sweep the streets of the Land of Israel. And again they put a Nazi flag in his hand and forced him to set the Nazi flag in a tall building. And again during the act, he said: "Master of the World I should have the privilege of raising the Israeli flag in a high place in the Land of Israel. When he got to immigrate to Eretz Israel, he wanted to keep his word, but it was impossible for him to stand in the street and sweep the street in front of everyone. What did he do? On Independence day, He got up at 3:00 in the morning and took a big broom and swept his streets. Then he took the flag of Israel on Independence Day and set it on the roof with the joy and enthusiasm that G-d received his prayer. And hence his joy and enthusiasm on the day of the rebirth of the State of Israel, a lover of his country and wise will hear a thing and add a lesson.